

EVELIENTJE en MARJOLEINTJE

C.M.v.d.BERG-**AKKERMAN**

EVELIENTJE
EN
MARJOLEINTJE

EVELIENTJE
EN
MARJOLEINTJE

DOOR

C. M. VAN DEN BERG-AKKERMAN

Tekeningen van Rie Reinderhoff

G. F. CALLENBACH N.V. — UITGEVER — NIJKERK

INHOUD

	Blz.
1. Een blijde morgen	7
2. Tantes brief	12
3. De logé's	16
4. Naar het bos	23
5. Op jacht	30
6. Marjoleintje	36
7. Moeder en opa Holleman	41
8. In de woonwagen	45
9. In het dorp en thuis	50

1. EEN BLIJDE MORGEN

Het is nog heel vroeg in de morgen. De zon is pas aan 't opkomen en toch is het al warm. Vooral in de huizen heeft de nacht weinig koelte gebracht, het belooft dan ook een echt hete dag te worden.

Evelientje Verhoog is juist wakker geworden. Ze heft haar war-rige krullen van 't kussen en staat in een wip naast het bed. Hè, wat is het heerlijk weer, denkt ze verrast. Ze loopt haastig naar 't raam en schuift de overgordijnen wijd open. Ze kijkt door het open venster naar buiten; daar ziet ze de bloementuin, met alle-maal mooie, vrolijke bloemen. Rode, witte, paarse; het is één kleurige bloemenzee. En de vogels fluiten blij hun morgenlied: „Fuut fuut, tiereliere, tjiep, tjiep!” Het lijkt wel een groot vogel-orkest! De wereld is allang wakker! Nu, Evelientje is ook wak-ker. Ze heeft geen last van dromerigheid. Ze kan onmogelijk lan-ger slapen. Ze verlangt naar buiten!

Op haar tenen trippelt ze naar de badkamer, daar wast ze zich lekker onder de kraan, kleedt zich vlug aan, borstelt haar war-rige haar en dan is ze gelukkig klaar. Nu naar beneden. Ze sluipt de trap af en opent zachtjes de achterdeur.

Hè, nu is ze buiten. Heerlijk! Dartel huppelt ze langs de tuinen van de bureu. Het is nog stil. Zou Greetje de Ligt al op zijn? Ze woont op een boerderij, niet ver bij Evelientje vandaan. Even kijken.

Op het grote erf is de boer met de knecht bezig het melkgerei van de wagen te laden. Ja, daar zijn ze áltijd vroeg op, want de koeien moeten nu eenmaal gemolken worden.

„Kom je ons een beetje helpen?” roept Piet, zodra hij haar ziet.

„Ja best, zeg maar wat ik doen moet,” antwoordt ze lachend.
„Weet je wat, breng jij dan es gauw die melk naar de fabriek,” zegt Piet leuk.
„Wil ik wel doen, als jij me een chauffeur en een auto leent,” grapt Evelientje vrolijk.
„Ja, zo kan ik het ook, hoor, daar is geen kunst aan,” zegt Piet.
„Je komt zeker voor Greetje?” vraagt de boer.
„Ja, baas.”
„Nu, dan moet je maar es achter de hooisluur kijken, daar vind je haar vast, want ze is aan 't beesten voeren.”
„O, fijn!” Evelientje gaat al, ze huppelt de deel over. Ze hoort stemmen en ja, daar is Greetje met haar zusje. Ze roept haar naam.
't Meisje kijkt dadelijk om. „Hallo!” groet ze vriendelijk.
„Ha, die Greet, ook al wakker?”
„Tuurlijk!”
„Ik ben stilletjes de deur uitgewipt. Als mijn moeder me straks roept, schrikt ze vast, omdat ik weg ben.”
„Ze denkt misschien wel, dat je je verstopt hebt, ha ha!”
„Ze gaat misschien wel naar me zoeken, hè?”
„Nou! Wil je de jonge konijntjes zien? Het zijn witte met rode oogjes. Ze zijn zo schattig.”
„Ja? Kom op dan, waar zijn ze, dáár?”
„Niet zo wild, zeg, jij bent een vreemde voor de oude. Als ze bang wordt, bijt ze de beestjes dood.”
„Wat een rare moeder!”
„Niets raar, dat doen ze uit angst. Ze zijn nog jong, hoor, stil nou,” waarschuwt Greetje voor ze het hok opent. Maar Evelientje zit er dadelijk vlak bovenop.
„Wat een schatjes, wat een lieve dotjes,” roept ze dwepend.
„Ja, hè, dat zijn albino's, die heeft vader vorig jaar voor ons gekocht, leuk, vind je niet?”
„En of, daar zou ik er best een van willen hebben. Vraag aan je

vader of wij er eentje van krijgen, mijn vader timmert er wel een hok voor en mijn moeder vindt het vast goed, vast!”

Greetje knikt. Ze sluit zorgvuldig het hok weer, want die wilde Evelientje maakt de oude toch onrustig, ziet ze. Ze gaat naar de

schuur, daar heeft moeder intussen een bak voer neergezet voor de kippen. Marrie, 't kleine zusje, dribbelt kraaiend achter haar aan. De kippen voeren is altijd een groot feest.

„Tok, tok, tok-tok!” Daar komen ze al aanstuiven. De een kakelt nog luider dan de ander. Meteen storten ze zich op het voer, dat

ze schrokkerig naar binnen pikken en Greetje strooit maar met gulle hand. Kleine Marrie schatert het uit van pret, maar grijpt toch angstig Greetje's jurk vast, als er een zo'n wilde kip al te dicht bij haar komt. Een paar grijze duiven pikken als kleine dieven ook wat korrels weg. Ze zijn niet bang voor de kippen, als die een nijdige uitval naar hen doen. Ze koeren zachtjes van genoegen, om zo'n lekkere hap.

Greetje is intussen alweer op weg naar de kuikentjes. Die zitten in een hok en dat is zulk lief goedje, dat ze er ook een poos naar kijken. Ze vergeten gewoon de tijd. Maar daar is moeder alweer, ze zegt, dat Greetje naar het weiland moet, om een mooi plekje te zoeken, waar veel gras staat voor de geiten.

De meisjes gaan al. O, op de boerderij is het altijd prettig en Evelientje mag er graag komen. De boer vindt het best als ze komt; als ze maar geen ondeugende streken uithaalt. Evelientje is namelijk een lelijk driftkopje. Wanneer het niet naar haar zin gaat, gooit en smijt ze zo ondoordacht. Daar heeft ze vorige week nog een grote ruit door gebroken. Ze gooide een aardkluit naar Greetje, maar die ging door het raam, dat vlak achter Greetje stond.

Toen was ze vreselijk geschrokken. 't Is haar natuurlijk vergeven, maar ze heeft moeten beloven, nooit meer zo wild te doen. Dat heeft Evelientje best begrepen. Greetje's vader is aardig, maar als hij boos is, blijft ze hem liever uit de weg. En nooit meer op het erf mogen komen zou verschrikkelijk zijn.

Evelientje aait het jongste geitje zachtjes over z'n rug. Wat is het toch schattig, wit met grijze en zwarte vlekken en het is helemaal niet bang voor haar.

„We moesten het een naam geven, Greetje.”

„Mij best, verzin maar, jij mag 't zeggen.”

„Vind je Wollewitje leuk?”

„Ze is niet eens helemaal wit.”

„Nou, wat geeft dat, ik vind Wollewitje zo zacht klinken.”

„Goed, Wollewitje dan. Wollewitje, kersepitje!” rijmt Greetje lachend.

Maar Evelientje hoort het niet. Ze ligt voorover in ’t weiland en praat zachtjes tegen het geitje, dat van haar zo’n mooie naam kreeg. Ze voert het mals gras en het eet uit haar hand. . . .

Opeens heft ze haar hoofd op. Hoe laat is het al? Moet ze nu niet gauw naar huis? Ze krijgt honger. Ze springt vlug op, ze kan ’t niet langer uithouden.

„Ik ga naar huis, Greetje, straks kom ik weer, ik moet eten,” zegt ze.

„Ik ook,” zegt Greetje, „doen wie ’t eerste klaar is?”

„Ja! Tot straks, dáág!”

„Dáág,” zwaait kleine Marrie.

2. TANTES BRIEF

Evelientje kijkt gauw naar binnen. Zitten vader en moeder al te eten?

Nee, gelukkig niet.

„Dag, vader, moeder, Japie!” groet ze bij 't binnenkomen.

„Zo, wegloopster, heb je al een frisse neus gehaald?” vraagt vader.

„Ik heb je gezocht,” zegt moeder.

Evelientje lacht en schikt zich dadelijk aan de ontbijttafel. Dat is immers net op tijd. Vader zat juist klaar om te beginnen. Vader bidt en daarna zegt Japie: „Here, zegen deze spijs, amen.” Hij kan nog niet eens goed praten, die kleine ukkepuk. Evelientje houdt dol veel van haar lieve broertje.

Ze vertelt, dat ze vanmorgen zo heel vroeg wakker werd en dat ze niet meer kon slapen van de warmte.

„Ja,” zegt moeder peinzend, „het is heel mooi vacantieweer, prettig als je nu uit kunt gaan.”

„Dan bof je,” zegt vader, „maar ik ga strakjes werken, hoor vrouw. Wij gaan niet met vakantie.”

„Ik weet het,” zegt moeder. Ze kijkt juist de brede weg op, waarlangs het verkeer komt. „Deze dag moest eens een verrassing brengen, vinden jullie niet? Daar komt de postbode, kijk es gauw, Evelien, of hij niet een fijne brief voor ons heeft.”

Evelientje gaat al, want ze is net zo nieuwsgierig als moeder. Stel je voor, dat er een brief uit Amsterdam kwam, van tante Dien. Mocht zij misschien wel komen logeren; was 't maar waar! Ze pakt gauw de post van de gangmat. Laat moeder nu gelijk krijgen, er is een brief van tante bij, ziet ze dadelijk. Ze

stuift de kamer binnen. „Een brief van tante, een brief van tante,” juicht ze uitgelaten.

„Bedaar, kind, kalm toch,” zegt moeder berispelend. Ja, kalm, Evelientje weet gewoon niet wat dat is. Bij haar moet alles altijd gauw gaan, want ze is nu eenmaal een echt juffertje-ongeduld. Terwijl moeder de brief opent, popelt ze van verlangen, om te weten wat tante schrijft. Als moeder hem nu maar gauw hardop voorleest. Moeders ogen vliegen snel langs het bekende schrift en dan begint ze te lezen:

„Oom Karel moet deze week voor zaken naar 't buitenland. Nu zou ik graag met Joke en Jan een poosje bij jullie willen logeren. Schikt het niet, bel dan onmiddellijk op. Als ik niets hoor, kom ik met de trein van halfzes aan. Wanneer Evelientje zin heeft mag ze gerust met ons mee terug naar Amsterdam. . . .”

„Hoera!” roept Evelientje. „Oeja!” roept Japie blij.

Ze moeten er allemaal om lachen.

„k Mag toch, moes?” bedelt Evelien. „Ik heb er zo'n zin in!”

„Als je geen domme dingen doet in de tijd dat tante hier is, dan zullen we weleens zien. En vanmorgen moet je me natuurlijk helpen, want opeens drie logé's, dat brengt een boel drukte.”

„Natuurlijk, mams,” knikt Evelientje, „ik zal voor u werken.”

„Als je de boodschappen maar doet, ben ik al erg in mijn schik.” Moeder is blij met de brief van tante, dat kan Evelientje best merken en als vader naar kantoor gaat, schiet ze vlug op. Evelientje moet eerst naar de kruidenier. Moeder geeft de boodschappen op en zij schrijft ze netjes op een papiertje. 't Briefje en de portemonnaie gaan beide in de tas en dan gaat ze op stap. Nauwelijks is ze buiten, of daar komt Greetje aan. Hè, ze was haar bijna vergeten, maar nu kan ze fijn mee naar het dorp. Gezellig babbelen gaan ze de brede dorpsweg. Greetje mag alles weten van tante, van de brief uit Amsterdam, van Joke, het

nichtje en van Jan en ook van het fijne plan van tante, om haar mee terug te willen nemen naar de stad.

Greetje luistert nieuwsgierig. „Ik wou, dat ik ook een tante in de stad had,” zegt ze een beetje jaloers.

Dat kan Evelientje best begrijpen! Nu zijn ze bij de winkel en samen gaan ze naar binnen. De kruidenier leest het briefje en pakt alles netjes in de tas. O, wat is die tas zwaar. Ze zullen hem samen dragen op de terugweg. Moeder vindt, dat ze gauw terug zijn. Ze is best tevreden.

„Nu kunnen jullie mooi wat bonen voor me plukken, de heel hoge laten jullie maar zitten. Hier, neem elk een schaal mee en doe je best.”

De groentetuin ligt achter het huis en bonen plukken is tenslotte toch wel een prettig werk. Het is heel stil in de tuin; de mussen tijlpen en af en toe fladdert een vlinder voorbij.

Maar Evelientje praat en Greetje moet luisteren! Evelientje vertelt van de grote stad, waar ze eens geweest is. Daar zijn natuurlijk geen bossen en hazen. Maar daar is wel een park en Artis. Dat is een heel, héél grote dierentuin, met leeuwen en apen en slangen en daar is ook een eendenvijver en een hertenkamp, zó leuk! In de stad rijdt een tram, die je overal heen brengt en er zijn heel, heel grote winkels, met een boel toonbanken en allemaal winkeljuffrouwen. . . . En de stad heeft een heleboel kerktorens en de mensen wonen er haast tot de lucht, zó hoog! En één toren heeft een klokkenspel, dat speelt allemaal prachtige liedjes en er zijn een heleboel grachten, met bruggen er over en in die grachten kun je varen, midden door de stad. . . .

„Ik geloof het toch niet,” zegt Greetje opeens.

„Geloof je 't niet?” stuift Evelientje dadelijk op. „Ik jok niet!”

„Och wat, laat het dan waar zijn, maar wat heb je er aan?”

„Je bent jaloers!”

„Ik jaloers? Nee, hoor, ik heb lekker witte konijntjes en jouw tante heeft niet eens een geit, nog niet zo'n heel, héél kleintje....”

„Nee,” lacht Evelientje vrolijk, „maar dat kàn ook niet, malle! Tante moet twee trappen op, voor ze in haar huis is en ze heeft maar een heel klein balkonnetje aan de achterkant.”

„Vind je het dan nog zo fijn om er heen te gaan?”

„Ja!” zegt Evelientje. „En er is ook nog een echt paleis op de Dam, dat is van de Koningin, weet je, dàt vergat ik nog!”

„Ooo!” doet Greetje nu verbaasd, „dan moet het toch wel iets geweldigs zijn.”

De schalen zijn vol bonen, nu kunnen ze naar moeder terug. Die heeft voor beiden een glas limonade neergezet en nu mogen ze ook een poos spelen; doen wat ze zelf graag willen. Want het is eenmaal vakantie, nietwaar?

3. DE LOGÉ'S

De morgen is omgevlogen, maar de middag duurt veel te lang naar Evelientje's zin. Greetje is in 't hooiland, maar Evelientje is veel te gauw daarvan teruggekomen. Vol ongeduld wacht ze nu, tot moeder naar de trein zal gaan, om tante af te halen. Ze heeft zeker al vijf en twintig keer op de klok gekeken.

Maar eindelijk is het dan zo ver. Met Jaapje in de wandelwagen gaan ze naar 't station. 't Is een kwartier lopen. Ze zijn prachtig op tijd als ze daar aankomen.

De trein is nog maar een stip in de verte, als Evelientje hem al ziet en als hij langs rijdt, slaat Jaapje van schrik z'n handjes voor zijn ogen.

Evelientje holt uitgelaten langs de coupé's, maar in haar haast loopt ze tante natuurlijk voorbij. Die staat moeder al te omhelzen, als zij terugkeert. Daarom is de begroeting niet minder vrolijk.

„Hå, tante! Dag, Joke, dag, Jan!” Ze wisselen kusjes en schudden gichelend elkaars handen.

„Een goede reis gehad?” vraagt moeder.

„Puikbest, hoor,” vertelt tante onder 't lopen.

Evelientje geeft gauw haar nichtje een wenk. Zij hollen vooruit en Jan natuurlijk achter hen aan. Heerlijk, na 't lange stilzitten nu fijn te kunnen lopen.”

„Ik weet nog best jullie huis,” roept Joke vrolijk. „O ja, ik zie het al, dáár!” Ze wijst naar 't leuke huis, met de groene klimop langs de ramen.

„Ja!” roept Evelien, „ik zie vader. Daar staat hij!”

Ze bestormen hem jolig. „Welkom hier, kinderen,” zegt oom, terwijl hij extra lang hun handen vasthoudt. „Mijn arm is geen pompzwengel, zeg!”

„Laat u dan los, oom.”

„Ik?” doet oom verbaasd. „Jullie hielden mij zo stijf vast.”

„O, oom, wacht maar, ik zal u wel krijgen.”

„Lieve tijd, dan staat me nog wat te wachten. Hoe lang blijf je?”

„Een half jaar op z'n minst, hè Jan?”

„Dan zoek ik maar zolang een kosthuis, ha ha!” plaagt oom.

„Ja, gaat u maar,” plagen de kinderen, terwijl ze met tintelende pretogen oom aanzien.

De meisjes praten samen in een hoek van de kamer. Evelientje heeft haar arm om Joke's hals geslagen.

„Fijn dat je hier bent,” fluistert ze blij. „Je mag naast me slapen in 't grote bed . . . enne . . . enne dan gaan we natuurlijk pret maken . . . .”

„Ja,” zegt Joke zacht terug, „dan gaan we niet slapen, maar blijven de hele nacht wakker, hè en dan gaan we lachen, zèg, lachen . . . .”

„Dat dachten jullie zeker, muggen. Zetten jullie maar gauw die droom uit je hoofd. Op een dorp slapen de mensen van 's avonds zeven tot de andere morgen negen uur. Heus!” plaagt vader weer, die iets van het gesprek gehoord heeft.

„O, oompje, oompje, wat bent u een jokkebrok!” zegt Joke.

„U mocht niet luisteren, stoute pa,” pruilt Evelien. „Wat wij vertellen is een geheimpje. Kom je mee, Joke, Jan zit boven op het hek, laten we kijken of onze moeders al komen.”

En ja, daar zijn ze net. Het huis is opeens vol drukte, als ze eindelijk allen binnen zijn. Na wat handen wassen en verder verfrissen schikken ze om de tafel. Moeder schenkt koffie en tante heeft een grote doos op tafel gezet. Daar zitten heerlijke taartjes in en allemaal mogen ze er één uitkiezen. Dat smaakt! Gebakjes krijgen ze nu eenmaal niet elke dag. Daar moet je van genieten met kleine hapjes. Jan heeft echter geen geduld. Hij wil het bos in, maar moeder stelt voor, eerst te eten.

Zo gebeurt het ook. Alles is nieuw en prettig. 't Eten gaat vanzelf

en de nieuwe gasten maken alweer een afspraakje met elkaar. Jan en Joke willen beslist nog naar 't bos.

Moeder en tante vinden het gelukkig goed, als ze maar zorgen op tijd terug te zijn. Met een kwartier lopen zijn ze er. Nu hebben Jan en Joke hun zin, nu komen ze pas echt in de vacantiestemming. Ze klauteren de heuvelachtige bosjes in, al hoger en hoger. Heerlijk gewoon.

Voor Jan is haantje de voorste. Hij vindt een overdekte ruimte onder een brede struik, die een hut moet voorstellen. O, Jan vindt het prachtig in 't bos. Hij kruipt tussen een paar struiken door en ploft uitgelaten in een zandkuil, rent heuvel op, heuvel af en Evelientje draaft hem vrolijk achterna.

Alleen Joke doet het wat kalmer. Nu heeft Jan weer een hol gevonden. „Een konijnenhol,” roept hij. Hij ligt er met z'n neus vlak voor en met een stok probeert hij de konijnen er uit te jagen. Maar geen enkel konijn laat zich natuurlijk zien.

„Laten we rovertje spelen,” stelt Jan voor, „dan ben ik de hoofdman. Ginder onder die struiken is een hut, kom mee, toel!”

Mee gaan de meisjes wel, maar in dat diepe hol onder die struik durven ze niet.

„Er zijn spinnekoppen, griezelt Joke.

„Nee, rooie mieren!” gilt Evelien. „Dáár, kijk, kijk!”

Nu, dan komt Jan er ook maar uit. Hij zit de meisjes brullend achterna, zodat ze schaterlachend weghollen. Dan komen ze in een brede boslaan, met hoge, rechte dennen. Ze kiezen gauw de smalle paadjes weer, want die zijn toch het leukst.

„Wat is 't hier stil, hè?” zegt Joke. „Ik vind het zo eng.”

„Laten we niet te ver gaan,” zegt Evelientje, „morgen gaan we weer, misschien gaat moeder dan wel mee.”

„Is er hier in 't bos ook een ruïne?” vraagt Jan, „die vind ik altijd zo geheimzinnig.”

„O jawel, een eind verderop, maar je mag er niet bij van de veldwachter.”

„Kijken toch wel?”

„Ja, kijken wel, maar 't is erg gevaarlijk!”

„Och wat, ik ben niet bang,” pocht Jan.

Evelientje luistert niet meer, ze loopt fijn met Joke, haar nichtje. Ze fluisteren weer over straks, als ze samen op bed zullen liggen. O, o, dat belooft wat!

„Ik zal je duizend verhalen vertellen,” belooft Joke fluisterend.

„En ik, ik zal je laten lachen, zoals je nog nooit gelachen hebt,” zegt Evelientje. „En we gaan lekker niet slapen, nooit, hè?”

„Nee, we blijven de hele nacht wakker en we gaan aldoor pret maken. Doen?”

„Ja en niemand mag het weten. We doen erg zachtjes, zodat niemand ons hoort, net als de kaboutertjes, hè? En als de maan schijnt, schuiven we de gordijnen open, dan is 't helemaal niet donker. . . . Ik ben niet bang in 't donker, jij?”

„Nee. . . nee. . .” aarzelt Joke onzeker. „Ik ben ook niet bang!” En ze kijken elkaar aan en ze lachen en Evelientje geeft Joke een duw. „Tik, je bent hem,” zegt ze vrolijk en ze holt voor haar uit, om door Joke gepakt te worden. Wat verder zien ze Greetje. Die moet natuurlijk kennis maken met Joke en Jan. Dan mag ze ook meespelen. O, o, ze hebben zo'n pret. Veel te gauw roept moeder om binnen te komen.

Naar bed gaan vinden Joke en Evelientje nu niet erg. Ze hollen naar boven. Onder gezellig gebabbel kleden zij zich uit. Joke heeft een grappige pyama aan. Ze duikelt in bed en gaat pardoos op haar hoofd staan. Evelientje giert het uit. Moeder en tante lachen ook, en Jan, die de pret hoort, is jaloers. Hij wou ook wel graag samen slapen met een neefje, maar Jaapje is daar nog te klein voor. Jan moet heel alleen op zolder blijven en een beetje plezier maken gaat niet in je eentje. Maar moeder vindt, dat dit niets hindert. Het moet toch stil worden, en als je slaapt, zijn je ogen toe, dan merk je immers niet of je alleen of samen bent.

De meisjes doen hun avondgebed en wensen welterusten. Dan gaan moeder en tante naar beneden.

Evelientje en Joke liggen alleen maar onder een laken, zo warm is het nog, maar van echt slapen komt natuurlijk geen zier.

Joke gaat weer gymmen, ze kent allerlei kunstjes, die Evelientje graag nadoet. Het bed kraakt en steunt van het wippen en het wordt erg wanordelijk. De meisjes merken het nauwelijks. Moeder en tante zitten voor in de tuin, die horen er niets van. Vader is naar een vergadering in 't dorp, die komt voorlopig niet thuis. Joke en Evelientje kunnen rustig hun gang gaan. Ze hebben samen doller pret.

„Moeder moest het eens weten,” zegt Joke.

„Nou en of,” glundert olijk Evelien.

„Ik weet nog iets grappigs,” fluistert Joke aan haar nichtjes oor.

„Ja, ja!” juicht die stralend, „dat doen wel!” Ze sluipen allebei zachtjes de kamer uit, de deur piept. O . . . ! Maar 't blijft stil op de gang en dan sluipen ze ieder een kant uit. Evelientje naar de slaapkamer van vader en moeder en Joke naar de logeerkamer. Wat moet dat nu voorstellen? Wat doen ze daar in die kamers? 't Duurt niet lang, kijk, daar komt Evelientje al . . . Maar wat is dat? Ze heeft zich verkleed. Ze heeft een japon van haar moeder aangetrokken en een oude hoed staat scheef op haar verwarde krullebol. Ze ziet er zo grappig uit. Ze bekijkt zichzelf in de spiegel en ze wordt aldoor vrolijker, aldoor uitgelatener van doller pret. Ze schatert van 't lachen als Joke, ook verkleed, binnenkomt. Zij heeft een broek en een bloes van haar broer aan en kniekousen . . .

„Ik ben jouw man,” zegt ze tegen Evelientje, „en wij gaan trouwen, kom.”

„Ja, we gaan naar het stadhuis en ik moet jou een arm geven. En 't bed is de trouwcoupé, want we gaan natuurlijk rijden, dat hoort.”

„Ja, laten we maar instappen . . . o, je bent nog niet eens klaar,

je hebt geen sluier. Wacht, je moet het laken nemen, dat sleept deftig over de grond, kijk maar . . . .”

„En ik krijg toch nog bloemen van je? Jij bent mijn man nog niet, nee, je wordt het, als we getrouwd zijn!”

„Ja, ja!” O, ze gieren het uit, maar ze durven niet hard lachen. „Als moeder ons eens zag,” zegt Joke. „Zeg, durf jij naar beneden?”

„Nee . . . ja toch. Laten we het doen. Laten we onze moeders foppen.”

„’t Is toch maar een grap!”

„Ja. Gearmd gaan we naar beneden, samen de trap af.”

Daar lopen ze al, gichelend van ingehouden pret. Evelientje houdt haar hand voor haar mond, om het niet uit te gillen. Zo moeten ze lachen. Ze lopen de gang door en de kamer naar de tuindeuren, die wijd open staan . . . .

„Hoor ik wat?” zegt moeder opeens.

Dan staan ze plotseling samen in het licht van de schemerlamp, arm in arm. . . .

„Wel heb ik van m'n leven,” roept tante lachend, „daar denk je, dat het stel rustig ligt te slapen. Kijk nou es, wàt een zigeuners!”

„Rakkers!” knort moeder vrolijk, „is dàt slapen? Hoe hebben jullie het in je hoofd gehaald?”

„We gaan trouwen!” gilt Evelientje.

„Ja, trouwen in bed!” zegt moeder, „met je ogen dicht! Vooruit, deugnieten!”

Maar eerst moeten ze toch allemaal lachen, want moeders hoed wiebelt zo grappig op Evelientje's hoofd en Joke ziet er zo leuk uit in het jongenspakje. Boos zijn tante en moeder niet. Ze vinden het ook wel een leuke grap. Na een beetje vrolijkheid worden de meisjes weer naar boven gejaagd. Nu moet de pret werkelijk uit zijn, nu moeten ze heus gaan slapen.

Dat beloven Joke en Evelientje nu maar, want ze zijn tòch moe geworden. Na wat napret wordt het eindelijk stil. De slaap heeft hen nog ongemerkt te pakken. Ja, die wint het tenslotte toch altijd.

4. NAAR HET BOS

„Rommerdebommerdebom!” doen een paar stevige jongensvuisten op de slaapkamerdeur van de meisjes. „Luilakken, kom er eens uit!” davert Jan z'n stem achter de deur.

„Luilakken? Hou op, we zijn allang wakker!” roept Evelientje verontwaardigd. „Ga maar naar beneden, we komen zo!”

Jan gaat, maar nog voor hij onder aan de trap is, vliegt de slaapkamerdeur van de meisjes al open. Joke en Evelientje komen luidruchtig naar beneden. Net op en nu al het hoogste woord.

Moeder is bezig de ontbijttafel klaar te maken en zij drieën gaan naar de keuken om hun vuile schoenen te poetsen.

„Ik wil straks dadelijk naar 't bos,” zegt Jan.

„Wij ook, we gaan een fijne, lange tocht maken.”

„Laten we de hele dag wegblijven.”

„Ja, picknicken, dat is leuk!”

„Ik zal 't vragen,” zegt Jan. Hij hinkt op een kous en een schoen naar moeder, Evelientje en Joke achter hem aan. „Tante, mogen we picknicken in 't bos en de hele dag wegblijven?”

„Ja, ja, met z'n allen, moeder. U en tante en Jaapje ook mee.”

Ze zijn zo verrukt over hun plan, dat ze door elkaar praten en moeder lachend haar handen op haar oren houdt. „Eén tegelijk, alsjeblijft,” zegt ze vrolijk. „Dus jullie willen picknicken? Nu, daar is je moeder, vraag haar ook maar of ze zin heeft, ik heb geen bezwaar, hoor.”

„Ik ook niet,” wuift tante vrolijk. „We trekken zo graag door het Hollandse land, met z'n heuvels, z'n beken en z'n bossen.”

„Ja, ja! Leve de picknick!” juicht Jan uitgelaten.

„Oeja, de piejik!” juicht kleine Jaapje al dribbelend na. De stemming zit er al dadelijk weer in. Maar vader beveelt nu te komen zitten, want hij heeft geen vakantie en moet op tijd op kantoor zijn. De rumoerige monden worden stil onder 't morgenbed. Aan tafel wordt de dank uitgesproken voor bewaring deze nacht, voor 't ontwaken op deze heerlijke morgen, die zo'n fijne dag belooft. Voor al de zegeningen, die God elke dag weer geeft.

Ja, ook nu staat de zon alweer stralend aan de onbewolkte hemel. Het belooft een prachtige dag te worden. Door de wijd open tuindeuren zien ze verlangend naar buiten, waar de vogeltjes „tjiep, tjiep, tjiep” gezellig tjilpen en de vlinders en bijen van bloem naar bloem vliegen.

„Jullie treffen het,” zegt vader, „als ik vrij was, ging ik mee, maar ik zal wel werken, hoor.”

„Arme, arme vader,” zegt Evelientje grappig pruilend, „ik zal een paar traantjes voor u wegpinken, goed?”

„O nee, traantjes pinken kan ik zelf wel, 'k heb er expres een heel grote zakdoek voor genomen, kijk maar!”

„Ja? U lacht, oom, u meent er niets van. U maakt altijd grapjes!”

„Kun je je vandaag niet vrij maken, vader?” vraagt moeder.

„Nee, dat gaat niet, 't is druk op kantoor en er zijn er een paar met vakantie. Gaan jullie nu maar heerlijk genieten, zet m'n boterhammen maar klaar, dan komt alles best in orde. Zal ik 't weerbericht nog even aanzetten?”

„Goed. Je weet maar nooit, met warm weer komt er wel eens onweer en een gewaarschuwd mens telt voor twee.”

Maar het weerbericht belooft enkel goeds. Vast, bestendig weer, met veel zonneschijn en weinig wind, heerlijk. Na de maaltijd gaan allen dan ook vlug aan de slag, om maar zo vroeg mogelijk op stap te kunnen. Joke en Evelientje doen de boodschappen in 't dorp, want brood moet er natuurlijk zijn en ook wat lekkers

voor onderweg. Moeder en tante maken het huis aan kant en verzorgen de boterhammen die ingepakt moeten worden.

Om tien uur zijn ze allen klaar voor de aftocht. Jaapje zit blij in z'n wandelwagen te wachten, niet gewend al zó vroeg mee te mogen.

De meisjes en Jan lopen voorop, want Evelientje weet heel goed de weg naar de berg. Op de straatweg zien ze de helling al voor zich. Geleidelijk stijgen ze een flink eind, dan slaan ze rechtsaf een pad in, dat dwars over de berg loopt. Op 't hoogste punt staat een bankje en hier wordt natuurlijk een poosje gerust. Je hebt er een prachtig uitzicht over het spoorweggravijn, aan de ene kant begroeid en aan de andere kant afgegraven, zodat het net een heel hoge, goudgele berg lijkt. Daartussen door lopen de spoorrails en 't is leuk, dat er nu juist een trein passeert. Wat lijkt die trein klein tussen die hoge bergwanden, net een speelgoedtreintje.

Het is nog heel stil in 't bos op dit uur. Er wieden wat vogels voorbij en vanuit de verte roept de koekoek zijn naam.

Jan en Evelientje willen alweer gauw verder, veel dieper het bos in. Daar gaan ze al. „We zijn van de wandelsport,” zegt Jan, „we gaan marsen! Eén twee, één twee!” O, 't gaat heerlijk, net of ze nooit moe worden.

En dan komen ze langs de klimboom; daar moeten ze natuurlijk even in klauteren. Ze trekken zich op aan de brede, kale takken en Evelientje en Jan kibbelen er om wie het hoogste kan. Joke is altijd gauwer tevreden, maar Evelientje wil niet voor Jan onderdoen, o neen.

Na een poos vindt moeder een mooi plekje, dat een fijn, wijd uitzicht geeft over de omringende bossen. Hier zullen ze voorlopig blijven.

„Is het al tijd om te eten?” vraagt Jan, „want ik heb verschrikkelijke honger.” Hij wrijft zielig over z'n maag, om moeder maar medelijden te laten krijgen.

Moeder en tante kijken elkaar aan. „Zullen we dekken? 't Is pas twaalf uur, maar als die arme jongen zo'n honger heeft, moet het maar.”

Dus wordt het eten op het grote dekservet uitgesteld. Leuk, zo samen eten in 't stille bos.

Jaapje vindt het prachtig; hij wil overal met z'n handjes aan komen. Moeder moet hem bewaken, om ongelukken te voorkomen. Toch gooit hij onverwachts zijn bekertje melk om en Joke laat hij door een onverhoedse beweging zo schrikken, dat haar boterham met jam uit haar handen valt. Natuurlijk met de gesmeerde kant naar onder. Nu is hij versierd met dennenaalden en oneetbaar. Er is gelukkig genoeg brood, dus deze boterham is voor de vogeltjes.

„Als 'k gegeten heb,” zegt Jan, „ga ik lekker op avontuur uit.”

„Tuurlijk!” zegt Evelientje.

„O, moeder, een wesp!”

„Niet slaan, kind, dan steekt hij je!”

„O, ba, nòg zo'n engerd, o, ol!”

„Jaag hem niet naar mij toel!” roept Joke.

„Ik jaag niet, ze komen vanzelf, o, twee van die griezels, bal Wèg!”

Nu is 't met de rust gedaan. Geen van de kinderen durft meer rustig zitten, want een klein troepje wespen komt gonzend en begerig op de zoetigheid af, die de meisjes in hun handen houden.

„Mmmmm, mmmmm, mmmmm!”

„Hoepel op!” schreeuwt Jan strijd lustig. „Ga weg, lelijke beesten!”

„Mmmmm, mmmmm, mmmmm!”

„Weg, weg!” roept Joke angstig, terwijl ze met haar handen zwaait.

„Mmmmm, mmmmm, mmmmm!”

„O, wat eng,” gilt Evelientje 't hardst. Ze holt weg, 't eerst van

allemaal. Ja, tante en moeder hebben nu ook geen rust meer. Ze zijn wel niet bang voor de wespen, maar 't is toch beter, iets verderop te gaan zitten. Dus pakken ze vlug de boel in en verhuizen een paar tientallen meters verder, waar ze de maaltijd tot een goed einde kunnen brengen.

„Wil ik jullie een verhaal vertellen?” vraagt tante.

„Ja, ja!”

„Goed, luister dan. Er was eens een schoenmaker, die zo arm geworden was, dat hij niets te eten overhield....”

„Is 't een sprookje, tante?”

„Stil!”

„'t Is een verhaal, Evelientje. Of het echt gebeurd is, weet ik niet, luister. Er was eens een schoenmaker....” O, wat kan tante vertellen.

....„die zo arm geworden was, dat hij niets te eten meer had. Een beetje leer voor één paar schoenen, dat was alles wat hij had. Hij legde dat leer 's avonds op zijn werktafel neer en ging slapen. Toen hij wakker werd de volgende morgen... wat zag hij daar? Van het leer waren een paar mooie schoentjes gemaakt, zo mooi, dat de schoenmaker ze meteen verkopen ging en er zoveel geld voor kreeg, dat hij leer voor twee paar schoenen kon kopen. Dat leer legde hij ook weer op zijn werktafel, de avond voor hij slapen ging en zie, de volgende morgen stonden twee paar schoenen keurig gemaakt op de werktafel. Weer verkocht de schoenmaker deze schoentjes en toen kon hij zoveel leer kopen, dat hij vier paar schoentjes maken kon. Hij legde het weer op zijn werktafel, ging slapen en.... Elke nacht ging dat wonder voort, totdat de schoenmaker en zijn vrouw rijk geworden waren.”

„Hm, 't is tòch een sprookje, ik houd niet van sprookjes, ik houd alleen maar van verhalen, die ècht gebeurd zijn,” bromt Jan.

„Goed, Jan, dan krijg jij nog een verhaal dat ècht gebeurd is.

Er was eens een weduwe, die woonde in een land, waar hongersnood was. Want het had daar in jaren niet geregend en het koren groeide niet en ander eten was er ook niet. Die vrouw had alleen maar een klein beetje meel in huis en een klein beetje olie. Daarvan zal ik een koek bakken voor mijn zoontje en voor mij en dan zullen wij wel moeten sterven, dacht ze. Ze liep wat hout te sprokkelen, om een vuur te maken om te bakken en toen kwam er een man op haar af. Hij zei tegen haar: „Geef mij een beetje drinken?” De vrouw wilde het halen in een kruik, maar hij riep haar achterna: „Breng ook wat brood voor mij mee.”

„Dat kan niet,” zei de vrouw, „want ik heb haast niets meer, alleen een beetje meel en olie om voor mijn zoon een koek te bakken.” „Zo,” zei die man, „maar nu moet je daarvan toch eerst een koek voor mij bakken en daarna voor u en uw zoon. Want de Here God zegt, dat het meel en de olie niet zullen verminderen, er zal genoeg zijn voor u en mij.” Die vrouw zei niets, ze ging weg en deed wat de man gezegd had! Toen ze terug kwam, was ze blij. Ze zei tegen de man: „Nu zie ik, dat u een profeet van God bent, kom maar mee naar mijn huis en woon bij me, zolang er hongersnood in het land is.” Dat is nu ook net een sprookje, maar dat is ècht waar gebeurd, want dit was een wonder van God! Die zorgde, dat het meel en de olie niet verminderden en dat die vrouw, de profeet en haar zoon niet hoefden te sterven van honger. Omdat de vrouw niet aarzelde op God te vertrouwen. Ik geloof, dat dit ook de bedoeling is met het sprookje van de schoenmaker. Je kunt er uit leren, dat je nooit het vertrouwen moet verliezen, ook al gaat het je nog zo slecht.” „Ja!” zegt Jan, „maar nu heb ik lang genoeg stil gezeten, nu ga ik spelen. Komen jullie?”

„Wat dacht je dan? Hier zijn we al.”

„Niet al te ver, hoor Evelientje.”

„Nee, moeder, maar u hoeft heus niet bang te zijn, dat ik ver-

dwaal, zo dom ben ik niet en ik zal ook wel op de anderen passen.”

„Jij hoeft niet op mij te passen,” zegt Jan beledigd, „pas maar op jezelf. Denk jij, dat ik in dit bos verdwaal, ha, de stad is veel groter.”

„Ja, Jan, je hebt gelijk, maar een bos is een raar iets, daar lijken de wegen soms zo op elkaar, dat je niet meer weet, van welke kant je gekomen bent.”

Jan haalt zijn schouders op. „Zo'n vaart zal het heus niet lopen, 't is hier de wildernis niet, phoe!”

5. OP JACHT

Jan en Evelientje zijn de wildsten. Ze rennen vooruit, klimmen in bomen en voeren een verwoed denappel-gevecht. Dàt is nog eens spelen. Joke komt sloom achteraan, maar doet toch ook mee. De grond ligt immers bezaaid met denappels. Helderop klinkt hun lachen in het stille bos. Pret moeten ze hebben, vooruit!

„We moeten een avontuur beleven,” zegt Jan.

„Laten we een sluiptocht maken,” stelt Evelien voor.

„Ja, dan gaan we op jacht naar wild; dan doen we net of we achtervolgd worden, vooruit, schiet die greppel in!”

„Ja, jô, op je hurken, vooruit, lópen, dek je!”

„Ik doe niet mee,” zegt Joke met opgetrokken neus, „net zo'n raar spel.”

„Helemaal niet raar, juist fijn. Je moet! Kom toch, sufferd, wil je opgegeten worden door een wild dier? Kijk hem loeren, zie je hem niet? Daar, daar. Ga mee, anders is je leven in gevaar!”

Evelientje sjort met forse rukken aan Joke's arm, maar die wil beslist de greppel niet in. Ze gaat met opgetrokken knieën tegen een den zitten. Zij zal wel wachten tot die twee terugkomen, heus niet erg. Ze luistert veel liever naar het fluiten van de vogels en straks plukt ze fijn een boeketje van die schattige bosbloempjes.

Jan en Evelientje spelen intussen voort. Wanneer het grote gevaar heel dichtbij lijkt, zoeken ze plotseling dekking achter hun halve meter hoge wal. En dan spieden ze weer voorzichtig over hun jachtterrein, hun hoofden nauwelijks boven de grond. „Ik moet een geweer hebben,” zegt Jan en hij pakt een stevige knoet, waarvan hij alle dorre zijtakken afrukt. Zo, nu kan hij hem

mooi meedragen. Evelientje doet het natuurlijk na. Wat zijn jagers zonder geweren? O, 't is een heerlijk spel en ze letten er niet eens op, dat Joke achterblijft. Zij kruipen maar door. Het bos is hier lekker dicht, laag hakhout en sparren staan door elkaar. De grond is kurkdroog; een dikke laag bladeren ligt in de brede greppel.

„O, daar springt een konijn uit de struiken!” gilt Evelien opeens. „Pief, paf, poef,” doet Jan snel, „die was ráák! Nu eten we vanavond bout, en jij krijgt een bontjas van de pels!” zegt hij vrolijk.

„Ja!” schatert Evelientje, „dan ben ik een rijke dame! Een dame met een bontjas, ha ha!”

„En ik ben de baron, die op jacht ging. Ik schiet tijgers, leeuwen en beren dood en dit grote bos is van mij!” Jan maakt een weidse zwaai met zijn armen en steekt zijn borst trots vooruit. Hij is immers de baron.

„Jô, er loopt een beest op je heen!” schreeuwt plotseling Evelien. „Waar?” stamelt de baron angstig.

„Daar, bij je enkel, aan de andere kant.”

„O, bal Wat griezelig.” Jan rilt, terwijl hij een dikke langpoot van z'n kous slaat.

Evelien schreeuwt het uit. „Bangerd!” scheldt ze plagend, „ik dacht, dat jij, dat jij leeuwen en be. . . .”

„Ik bang?” zegt Jan fel, „kom eens hier?” Hij wil Evelien pakken. Maar die zet het natuurlijk op een lopen. Ja, zij zal zich laten vangen door Jan, geen denken aan. Ze geeft zich lekker niet gewonnen! Nu zullen ze eens zien wie het hardste lopen kan, Jan of zij. Ze heeft een prachtige voorsprong, maar Jan zit haar natuurlijk vlak op de hielen.

Hoep! Lenig springt ze over een volgende greppel en over afgewaaiden takken, die voor haar voeten komen. Ze is zo'n wilde robbedoes! Telkens kijkt ze even achterom. Ja, daar is Jan, vlak achter haar!

„Stop nou maar!” roept Jan, die al vaart mindert.

Stoppen? O nee, ze lacht hem uit. Stoppen betekent de wedstrijd verliezen en zij wil hem winnen.

„Als jij me tikt, heb je 't gewonnen,” roept ze baldadig terug. Ondertussen klautert ze vliegensvlug een stapel gezaagde dennen op en staat wiebelend op het hoogste punt haar neefje uit te dagen.

Die ziet het aarzelend aan. Moet hij nu ook tegen die stapel op? Hij durft wel, maar 't ziet er niet zo betrouwbaar uit.

„Kom er af, Eef,” roept hij gewoon, „ik geef het op, jij hebt 't gewonnen.”

„Omdat je niet durft, hè?” roept ze hard. „Je bent bang voor langpoten en je kunt het niet eens winnen van een meisje. . . .”

Ja, dat kan Jan zich niet laten zeggen. Hij bang? Hij stormt tegen de stapel op, nu zal hij werkelijk eens laten zien, dat hij 't wel winnen kan. Wacht maar! Eén, twee, drie. . . .

Evelientje moet vluchten, ze geeft een gil en springt zo maar in 't wilde weg. Maar, o schrik! Haar voet glijdt uit, ze verliest haar evenwicht en valt. . . .

„O, au, au!” jammert ze luid, haar ogen groot van angst en schrik.

Ze kan niet overeind komen, haar been. . . .

„O, au, au! Jan, help, help!”

Daar is Jan al, hij tilt haar op onder haar arm, maar haar been zit klem, 't gaat niet.

„'t Moet!” schreeuwt ze woest, „vooruit, trekken, Jan!”

Jan wil best. Hij pakt haar nog eens op, maar het been van zijn nichtje zit tussen twee stammen. Ze kan er niet uit en ze heeft vast veel pijn, want ze ziet opeens zo bleek. . . . Hij zal eerst een paar dennen moeten versjouwven, voor hij haar bevrijden kan. Hulp is er niet, dus zal hij 't wel alleen moeten doen. Dat valt nog niet mee. Hij werkt als een paard. Dan, eindelijk, kan hij een der dennen optillen, waar Evelientje's voet tussen zit. Ze

Rie
Reinderhoff

trekt haar heen met een pijnlijk gezicht naar zich toe en schrikt er van zoals het er uit ziet. Over 't heen loopt een vurige, rode schram en haar enkel doet zo'n pijn, dat ze vast niet lopen kan. Ze moet opeens vreselijk schreien. Al haar overmoed en brani is weg. Ze snikt haar verdriet uit.

Jan zit er verslagen bij. „Zou je nog kunnen lopen?” vraagt hij voorzichtig.

„Natuurlijk niet!” snikt ze hikkend, met haar vuile handen haar tranen wegwrijvend.

„Hier heb je mijn zakdoek,” zegt Jan en hij strijkt medelijdend langs haar wangen.

Maar Evelientje wil geen medelijden. „Help me overeind komen,” zegt ze kort, „dan zal ik proberen of het gaat.”

Jan gehoorzaamt trouw. „Leun maar op me,” zegt hij gewillig. Maar na enkele stappen moet Evelientje 't al opgeven. Het gaat niet. Nooit, dat haalt ze vast niet!

Wat moeten ze beginnen? Jan kijkt rond en Evelientje kijkt rond, maar nergens is hulp te bekennen. De vogels fluiten onbezorgd hun liedjes en de dennen ruisen zacht, niemand brengt een oplossing voor de moeilijkheid waarin Evelientje nu zit.

„Zal ik je dragen?” oppert Jan.

„Kun je immers toch niet,” zegt Evelien.

„Best, op mijn rug wel. Proberen? Sla je armen maar om mijn hals.”

Evelientje waagt het, maar Jan kan 't nauwelijks tien stappen volhouden. Hij wordt rood en paars van benauwdheid. Ze is veel te zwaar voor hem. Evelientje hinkt terug naar een omgezaagde den en gaat daar zitten.

„Je moet moeder halen, Jan, ze moet maar komen met 't wagentje van Jaapje of met wat anders.”

„Dat zal 't beste zijn. Weet jij ook welke kant ik nu uit moet?” Je wist het toch zo best,” schampert Evelientje nors.

„Nou ja, door die val van jou ben ik 't vergeten.”

Evelientje wijst: „Die kant is 't korste, je loopt maar rechtuit tot je bij een weg komt, die langs het bos loopt, een tamelijk brede weg is 't en die volg je maar een eind, dan zie je 't vanzelf. Kom je zo gauw mogelijk terug?”

Jan knikt: „'k Zal hollen. Weet je zeker, dat ik hierheen moet?” vraagt hij aarzelend.

„Als ik het niet zeker wist, zou ik het niet zeggen!” zegt Evelientje stroef. „Ik ben hier wel honderd keer geweest. Rechtuit, tot je op de weg bent, nou, ga je?”

„Ja, tot straks!” Als een pijl uit de boog zo hard schiet Jan nu opeens weg. Hij zal Evelientje niet lang alleen laten.

6. MARJOLEINTJE

Wanneer Jan niet meer te zien is, wordt het nog stiller rond Evelientje. Bang is ze niet. Wèl boos, verdrietig-boos, dat ze haar been zo bezeerd heeft. Waarom was ze ook zo wild geweest en waarom gingen nu ook net die bomen rollen? Ze stampvoet verdrietig met haar goeie been en veegt nijdig een restje tranen weg, die per ongeluk nog over haar wangen biggelen. . . .

Ze wil immers niet huilen, kun je begrijpen. Zo kinderachtig is ze niet! Als die Jan 't nu maar vindt, als hij nu de verkeerde kant maar niet kiest en verdwaalt. . . . Stel je voor. Dan kruipt ze vast op haar knieën naar moeder, of ze hinkelt tot ze moe wordt, telkens een eindje. . . .

O, ze wordt nú haast al ongeduldig. Ze zucht. Was Joke nu maar bij haar, dan kon ze haar tenminste gezelschap houden. 'n Aardig nichtje, om haar in de steek te laten, ba! Dacht ze nog wel, dat zij zo hartelijk was, maar wat had je aan haar? Niets! Daar zat ze nu, helemaal alleen. . . . alleen. . . .

Ze steunt met haar hoofd op haar handen, de ellebogen op haar knieën. . . . Alles ziet ze verkeerd, alles draait ze om. Dat zij Joke alleen liet, daar dènt ze niet aan en dat ze zelf de schuld is van 't ongeluk, nog minder! Ze is boos, verdrietig-boos!

Maar wat is dat? Ze hoort iets. Muziek. . . . ja, muziek!

Ze heft haar hoofd op en luistert ingespannen. Iemand speelt op een fluit. Een mooi wijsje is het, hè, nu is het uit, jammer! 't Was net een mooi verhaaltje. Ze kijkt nieuwsgierig rond. Als er iemand fluit speelt, moeten er mensen zijn, of in elk geval één! Hoor, daar begint het weer; alweer zo'n vrolijk liedje, een versje, dat zij ook kent, ja, ja. Fijn klinkt het in 't stille bos, wist

ze maar wie dat deed. Misschien ligt er wel iemand in die bosjes, een vacatieganger of zo. Dat is zo raar niet, dat gebeurt wel meer! Zag ze hem maar, dan kon hij haar misschien helpen. Zou ze es roepen? Nee, toch maar niet doen, zo meteen zal Jan immers komen, met moeder.

De fluit zingt maar zachtjes door, de wijsjes huppelen 't bos in

en daarboven uit jubelt een leeuwerik als een orgeltje. Evenlietje's boosheid gaat helemaal weg. Ze luistert zo aandachtig. Nu is het net, of ze niet alleen is, nu is het net, of er iemand vlak bij haar is, die ze niet ziet. . . . Net als de Here God, die zie je ook niet en toch weet je, dat Hij er altijd is! Dat je nooit alleen bent, nergens.

Waar zou die fluitspeler nu toch zijn? 't Geluid kwam van

rechts, dus daar ergens moet hij zich bevinden. Ze kijkt secuur die kant uit, gaat er zelfs voor staan. . . . O, daar loopt een meisje, ze danst in een kringetje en ze zingt. Evelientje kan het duidelijk horen. Elfjes bestonden niet, anders zou je denken, dat het er een was!

Kwam dat meisje maar es hierheen. Ze speelt een vrolijk spel, ze zwaait met haar rokjes, vouwt haar handen boven haar hoofd en huppelt op haar teentjes in een kring rond. Wat een grappig kind, om heel alleen zo te dansen. Keek ze maar es, dan kwam ze misschien wel naar haar toe. . . .

Ja, ze kijkt. Ze heeft haar gezien, ja, daar komt ze. Wat een leuk kind is het. Ze heeft blauwe ogen en lange krullen, die op haar schouders hangen. Ze kijkt Evelientje nieuwsgierig aan.

„Dáág,” zegt ze, helemaal niet verlegen, „wat doe jij hier?”

„Ik Ben gevallen van die bomen, en ik heb m'n voet pijn gedaan.”

„Erg?” vraagt het blonde krullenkind, terwijl ze bukt om te kijken.

„Nogal. . . .”

„Doet het dáár pijn?” 't Meisje wijst met haar vingertje de rode striem aan.

„Ja, ook, ik kan niet lopen,” zegt Evelientje.

„Kun je niet lopen? Je moet zeker naar je moeder toe, wil ik opa halen?”

„Wie is je opa, is dat de fluitspeler?”

„Ja. Hij is daar achter de bosjes. Opa is zó sterk, die kan jou best dragen, die draagt wel drie stoelen op zijn rug. Opa is de sterkste opa van de wereld.”

Evelientje lacht. „Wie ben jij?” vraagt ze nieuwsgierig.

„Ik ben Marjoleintje. Mijn vader heeft een poppenkast voor het feest, maar ik ben bij opa, altijd.”

„Marjoleintje? Wat een mooie naam! En heeft jouw vader een echte poppenkast? Waar woon je dan?”

„Nergens, alleen bij opa!”

„Nergens? Dat kan niet! Iedereen woont ergens, je hebt toch een huis, of niet soms?”

„Nee, wij hebben geen huis, wij wonen in een wagen. Soms staan we wel eens lang in een kamp, maar we rijden toch altijd weer verder. Opa maakt kapotte stoelen, heeft jouw moeder ook kapotte stoelen? Opa maakt ze goed, zal ik hem nu even roepen?”

„Marjoleintje? Waar ben je?”

„Hier, opa!” Het meisje holt naar de man toe, die haar roept.

„O, opa,” zegt ze vlug, „komt u nou toch eens gauw kijken, daar is een meisje, dat niet lopen kan.”

„Waar?”

„Daar bij die bomen, komt u even mee?”

Ja en daar zijn ze al. Opa is een oude man, met een baard en vriendelijke ogen, ziet Evelientje.

„Heb jij je been bezeerd, m'n kind?” vraagt hij zacht.

„Ja,” knikt Evelientje verlegen, „'t is mijn eigen schuld, ziet u. . . .”

„Laat es kijken?”

Opa pakt haar voet beet en beziet hem aandachtig: „Die zul je wel verstuikt hebben, wildebras, daar moet een stevig verband om. Die schram is het ergste niet, die zal wel meevallen. Doet het erg pijn?”

„'t Gaat nogal, maar als ik loop wel. . . .”

„Tja, je kunt hier niet alleen blijven zitten.”

„Nee, hè opa? U kunt haar best dragen, hè?” zegt Marjoleintje.

Opa lacht naar het kind. „Moet je ver?” vraagt hij opeens.

„Naar het dorp, daar woon ik.”

„Nou, je kunt met ons meerijden op de wagen, dan brengen wij je naar huis.”

„Ja, doen!” danst Marjoleintje, „dan mag je op mijn bed zitten.”

„Wil je? Sla je armen dan maar om mijn hals, dan neem ik je mee, of ben je bang voor een baard?”

„Nee, opa, dat niet, maar m'n neefje ziet u. . . .”

„Zie je wel, dat opa je dragen kan!” juicht vrolijk Marjoleintje, „ik wist het wel. Opa is zo'n sterke opa, die draagt wel drie stoelen op zijn rug en die wordt nooit moe, wel opa?”

„Nou, nooit,” zegt opa, „dat is wel erg weinig. Maar zo'n meisje kan ik nog wel dragen, die weegt geen honderd pond. Kom, zullen we gaan? We moeten verder, want voor de avond valt, wil ik in 't woonwagenkamp zijn.”

„Nee. . . . Ja. . . . Wacht u nog even, alstublieft. . . . mijn moeder en mijn neefje Jan zouden komen. . . . O, daar zijn ze net, daar komt Jan!” zegt Evelientje gauw.

7. MOEDER EN OPA HOLLEMAN

Ja, dat moeder en Jan nu juist komen aanlopen, dàt treft. Moeder ziet er verschrikt uit.

„Wat heb je nu weer uitgevoerd?” roept ze angstig. Ze hijgt nog van het vlugge lopen. Ze heeft het been dadelijk bekeken en is even vreselijk uit haar humeur.

„Jij met je wildheid ook,” bromt ze boos. „Hoe moeten wij je nu weer thuis krijgen? Jaapje kan ook dat lange eind nog niet lopen.”

„Ik heb aangeboden, mevrouw, haar mee te nemen op mijn wagen. Ik moet toch langs het dorp en dan zet ik haar wel even bij u voor de deur, is dat goed?” zegt de opa van Marjoleintje.

„Ik ken u niet,” zegt moeder niet vriendelijk, „wat heeft u voor een wagen? Ik kan mijn kind toch zo maar niet met een vreemde meegeven?”

„Ik heet Holleman, mevrouw en mijn wagen is een beste woonwagen, hij staat op de grote weg, hier niet ver vandaan.”

„Een wóonwagen?” roept Evelientje's moeder uit, „mijn dochter in een woonwagen, maar man. . . .”

„'t Héeft niet, hoor! Kom, Marjoleintje, wij gaan. Wij hebben geen tijd meer. . . .”

„Hè, opa. . . .” smeekt het meisje teleurgesteld.

„Nee, mijn kind, een woonwagen is niet dèftig genoeg voor deze mensen, kom mee, vooruit!” Hij pakt haar kleine hand in zijn grote hand en keert zich dadelijk om.

„Moeder, wat doet u nou, ik wil wèl in de woonwagen,” zegt Evelientje. Maar moeder antwoordt niet dadelijk, ze kijkt de oude man na, die met grote stappen het bos ingaat. Die zo hard

loopt, dat het kleine krullekopje hem nauwelijks kan bijhouden! „Moeder!” dringt Evelientje, „zeg het toch gauw! ’t Was zo’n aardige man en zo’n lief meisje, loopt u hem na en vraagt u hem of ik mee mag, toel!”

Nu gaat moeder toch. „Goeie man,” roept ze spijtig, „hoort u nou es even, loop toch niet zo hard weg! Ik heb u geen verdriet willen doen, zo erg heb ik het niet bedoeld. . . .”

Nu keert opa zich om, ook niet boos meer. Hij kijkt moeder aan met ogen waar iets vochtigs in glinstert. „Wat is er van uw dienst?” zegt hij zacht.

„’t Spijt me, dat ik zo onvriendelijk was. Ik vertrouw u wel en ik zal erg blij zijn, als u mijn dochttertje thuisbrengen wilt met uw wagen. Wilt u dat nu toch nog doen, Holleman?”

„Ik ben maar een stoelenmatter, mevrouw. . . .”

„U moet een eerlijk mens zijn.”

„Och, mevrouw, dat is te veel eer, niemand is goed, dan Eén! U hebt uw trots, mevrouw, ik de mijne. U deed me daarstraks pijn met uw minachting, maar dat was verkeerd. De Here God heeft ons allebei een plaatsje op de wereld gegeven, u in een mooi huis, mij in een woonwagen, maar voor Hem zijn we gelijken, nietwaar?”

„Zeker, Holleman, ik deed fout. . . .”

„Nou, zo erg was ’t nu ook weer niet. Wij, woonwagenmensen, zijn wel een beetje verachting gewend, de mensen vertrouwen ons nu eenmaal niet, maar zijn ze zelf beter, mevrouw?”

„Nee, Holleman, goeie en slechte mensen vind je onder alle standen, hoog en laag, arm en rijk,” zegt moeder eerlijk.

„En kinderen van God ook, gelukkig. In de armste hut ben je nog schatrijk met Hem! Maar kom, laat ik dat robbedoesje van u meenemen.”

„U heeft zo’n allerliefst meisje bij u!”

„Ja, dat is mijn kleindochter Marjoleintje, een zonnetje in mijn leven, mevrouw!”

„Opa is de liefste opa,” zegt Marjoleintje met een fijn stemmetje. „Ik wil altijd, àltijd bij hem blijven!”

„Heeft ze geen ouders?”

„Jawel, ook woonwagennensen. Ze hebben een groot gezin, 't is wat krap in de wagen met zoveel jong goed, daarom is zij vaak bij opa, nietwaar? En de wagens staan trouwens dikwijls op hetzelfde terrein, ze kan dus vaak bij haar ouders zijn. Kom, spring-in-'t-veld, zeg je moeder maar gedag, zet je op mijn schouder, vooruit!”

„Dag, mams! Tot straks,” wuift Evelientje.

„Mag ik ook mee, opa?” vraagt Jan gauw.

„Jij kunt nog wel voorop de wagen, m'n jongen, lopen maar!”

„Ha, fijn!” juicht Jan.

Marjoleintje huppelt naast opa voort. „Zie je wel, dat opa je dragen kan?” roept ze naar Evelien. „Nu zul je fijn gauw thuis zijn, hè, net als je moeder en je mag best op mijn bed zitten.”

„Ik hoef niet op een bed,” zegt Evelientje, „ik kan best op een stoel, hoor.”

8. IN DE WOONWAGEN

Het paard heeft een poos mogen rusten, maar nu moet de reis voortgezet worden. Opa heeft Evelientje in de wagen gezet, waar ze gezelschap heeft van Marjoleintje. Zelf gaat hij schrijlings op de voetenplank van de bok zitten, met Jan naast zich. Het paard, dat de teugels voelt en het zachte klakken van opa's tong hoort, zet zich gehoorzaam in beweging. Hard loopt het oude dier niet meer, stapvoets dokkert de wagen langs de mulle bosweg.

„Mag ik sturen, Holleman?” vraagt Jan vriendelijk.

„Welja, jongen, die ouwe knol gaat heus niet meer op hol, hier heb je de leidsels.”

Jan vindt het prachtig! Nu is hij koetsier en nu kan hij rijden waarheen hij wil, ha ha! In de wagen, die net een klein huisje op wielen is, vermaakt Evelientje zich met Marjoleintje. Ze vergeet bijna, dat ze een zere voet heeft, zo leuk hebben zij het samen.

Eerst heeft ze nieuwsgierig rondgekeken in de wagen. Marjoleintje laat haar alles zien. Ze heeft gewezen waar ze sliep. Net een heel grote kribbe was 't, tegen de muur! En een klein keukentje, dat er achterin was. Alles was eigenlijk klein, want in die wagen moesten ze slapen, eten en wonen en het kon bèst!

Dan komt Marjoleintje opeens voor haar staan. „Ik wou, dat jij mijn zusje was,” zegt ze leuk.

„Waarom?” vraagt Evelientje.

„Omdat ik je aardig vind en je hebt zulke leuke kuiltjes in je wangen als je lacht.”

„Ja?”

„Ja! Je zou best ook kunnen dansen. Dansen is heerlijk, ik leer het mezelf, wil ik het jou ook leren? Kijk, je moet je hand in je zij zetten en met de andere pak je de zoom van je rokje. . . . dan huppel je in een kring en je zingt maar:

Tralala, tralaliere, tralala, tralala,
Vlug de voetjes van de grond,
Dansen, springen is gezond,
Tralaliere, tralaliere, tralala, tralala!

Kun je dat zingen? Helemaal niet moeilijk, hè? En je moet vooral op je tenen huppelen en heel licht lopen, zó. Wil je 't eens proberen?”

„Dat kan ik toch niet, Marjoleintje.”

„O ja, je been. Nou, dan wat anders, ik wil best met je spelen.” Boenk! Daar schokt de wagen in een kuil. De meubels schudden en de kopjes rinkelen tegen elkaar. Marjoleintje merkt het niet, ze leunt met haar armen op tafel en kijkt Evelientje vragend aan.

„Vertel jij eens wat?”

Evelientje schudt het hoofd. „Ik weet niets,” zegt ze. „Ben jij altijd zo blij? Je ziet er zo vrolijk uit?”

„Ik?” zegt Marjoleintje met verwonderde stem, „zie ik er blij uit?” Dan knikt ze opeens: „Ja, ik ben ook blij. Ik weet toch, dat de Here God voor ons zorgt! Opa zegt het en wat opa zegt is waar, het staat in de dikke Bijbel.”

„Weet ik wel. Maar als ik boodschappen moet doen als het regent, of moeder moet helpen net als ik fijn speel, dan ben ik niet blij, hoor. Dan ben ik wel eens heel erg boos! Maar jij hoeft je moeder natuurlijk niet te helpen en jij mag zeker àltijd doen wat je zelf graag wilt.”

„Helemaal niet!” Marjoleintje's ogen worden donker: „Ik moet opa helpen, hoor! Ik veeg de wagen schoon en ik maak de bedden elke dag mooi en ik schil dikwijls aardappelen, kun jij dat ook?”

„Neel!”

„Ik wel, en ik moet ook mee met opa langs de deuren om kapotte stoelen. En als het regent, worden we erg nat, maar 't moet, anders verdient opa geen centjes en dan kan hij ook geen eten kopen. Als opa de stoelen maakt, kook ik de aardappelen, dat kan ik al, lekker hoor, ik leer alles van opa.”

„O, maar jij krijgt natuurlijk nooit straf als je wat verkeerd doet en niemand bromt op je, als je vuile handen hebt. Jij bent maar een wóónwagenkind, voor jou komt het er niet zo erg op aan.”

„Wat zeg je toch voor akeligs, ik vind je niets lief. Heb ik vuile handen?” Ze kijkt er verlegen naar en dan weer naar Evelientje, terwijl ze zachtjes fluistert: „Opa zegt, dat het om een rein hãrtje gaat, zie je. . . . Heb jij een rein hartje?”

Evelientje kleurt en slaat even haar ogen neer. Ze weet wel beter. Waarom doet ze Marjoleintje verdriet? Ze is eigenlijk helemaal niet lief voor haar en het is net zo'n schat. Ze moet niet met zulke huilogen kijken, dat is haar schuld. Ze steekt gauw haar hand uit:

„Wees niet boos op me, Marjoleintje, ik zei maar wat! Ik vind je zó knap, dat je al zoveel kunt.”

„Ik boos?” Marjoleintje's krullen schudden heen en weer en haar ogen stralen als blijde sterren. Als een heel fijn klokje klinkt haar vrolijke lach: „Nee, hoor, ik ben helemaal niet boos. Zal ik mijn handen wassen met veel zeep?”

„Nee, nee! Ik zei het maar om je te plagen.”

„Wil ik jou es plagen? Ik kan je best kietelen.”

„Nee, Marjoleintje, daar kan ik niet tegen, hou asjeblijft op.” Tjok, tjokkerdejok, jok, jok! knierpen de wielen. De wagen schudt en zwengelt heen en weer. Boenk! doet hij als er een wiel in een put zakt. De gordijnen waaien voor de ruiten. Het rijden gaat stapvoets. Het paard is oud, de wagen is oud en Holleman is oud. Zij reizen zo snel niet meer.

„Ben je dikwijls alleen in de wagen?” vraagt Evelientje.

„Nee, ik zit meest naast opa voorop.”

„O, verveel je je nooit?”

„Vervelen? Ha ha, nee, hoor! Opa kan zo prachtig vertellen. En als 't avond wordt, speelt hij op de fluit, zo mooi! Ik moet er altijd naar luisteren en als ik luister, val ik vanzelf in slaap. Opa leert mij ook spelen, ik kan 't al een beetje, daarstraks in 't bos heb ik ook gespeeld. . . .”

„Ja? Wat fijn!” zegt Evelientje bewonderend.

„Iedereen kan het leren, jij ook. . . .”

Boenk! Daar gaat de wagen weer in een kuil, hij helt naar één kant.

„Dat is van 't wiel!” gilt Marjoleintje. „Opa, opa, het wiel is weer van de wagen af.”

De wagen stopt en Marjoleintje vliegt naar buiten. Ze springt gewoon van 't trapje in de haast. Daar zijn opa en Jan al, ze kijken lachend in de wagen. „Niet geschrokken, beste meid?” vraagt opa Holleman leuk. „Nu is er een wiel van de wagen, dat moet er eerst weer aan, kinderen.”

Het wiel wordt van de weg gepakt en door Jan naar opa gerold. Nu gaan ze aan 't repareren. Sjonge, jonge, dat is een karwei, de oude baas zucht er van. Maar Jan kan hem mooi helpen en Marjoleintje zit evengoed onder de wagen. Als een smeerpoets komt ze er onder uit.

„De wagenmaker moet het wiel maar eens goed nakijken,” vindt opa. Maar voorlopig komt het er toch weer aan. „Jij bent een handig kereltje,” prijst hij Jan, „zo'n knecht kan een oude baas best gebruiken.”

„U hebt mij toch,” zegt Marjoleintje verwijtend.

„Dat is waar, krullebol, ik heb jou en daar ben ik o zo blij om.” Nu is Marjoleintje tevreden, ze wipt vlug weer in de wagen, want de tocht wordt voortgezet.

Zodra Evelientje haar ziet, proest ze het uit. „Je lijkt Zwarte

Piet wel," roept ze volijk, „je hebt een vuile streep over je wang en je neus!"

Marjoleintje haalt het kleine spiegeltje van de wand, om er in te kijken. Nu heeft ze toch ook pret. Ze geeft zich nog een extra lik en nog een en dan schateren ze het samen uit. „Ik ben een harlekijn, zie je, wil ik eens kunstjes maken?"

„Ja!" roept Evelientje vrolijk. Het zere been is ze helemaal vergeten! Ze denkt er geen ogenblik meer aan. Ze denkt alleen maar aan pret. Dat komt door die guitige Marjoleintje, die haar aldoor bezig houdt.

Eindelijk zijn ze op de straatweg, vlak bij het dorp. Marjoleintje veegt zo maar een beetje haar gezicht schoon, gauw, gauw. Ze wil kijken voor een raampje en Evelientje zit er al.

9. IN HET DORP EN THUIS

Nu zijn ze bij de eerste huizen van het dorp aangekomen. De wagen dokkert langs de brede straatweg. Jan moet opa wijzen, waar tante woont, hij weet het nu wel. Dorpskinderen kijken nieuwsgierig naar de wagen, een wóónwagen is toch altijd iets bijzonders en ze willen graag weten waar dat ding naar toe rijdt. Op een sukkeldrafje komen ze achter de wagen aan. Voor het ene raampje zit een meisje en voor het andere raampje ook.

Dat ene meisje kennen de kinderen, want dat is Evelientje Verhoog immers. De dorpskinderen roepen haar naam. „Wat doe jij daar?” vragen ze nieuwsgierig. „Ben je ook een woonwagenkind geworden?”

„Ja!” roept Evelientje lachend, ze knikt en ze wuift: „Ik ga op reis, daag, ik kom nooit meer terug!”

„Ha ha!” joelen de kinderen en er komen er nog meer. Ze kijken en ze duwen elkaar, om maar het dichtst bij de wagen te kunnen, zo nieuwsgierig zijn ze. Daar is Greetje van boer De Ligt en Mieke van de overburen en Jan van de meester en Niek van de dominee. Ze lopen allemaal met de wagen mee. En ze begrijpen er niets van. Wat moet Evelientje nu toch in die wóónwagen, hoe zit dat nou? En van wie is dat andere blonde meisje? En wat een rare man zit er voorop de kar, hij heeft een baard en z'n hoed draagt hij helemaal achterover. Heb je ooit een man met zo'n baard gezien?

Greetje de Ligt denkt: „Ik zal alles het eerste weten, want ik ben Evelientje's vriendin. Ik mag best bij haar in huis komen, áltijd.”

En Mieke denkt: „Ik zal alles het eerste weten, want ik woon recht tegenover haar en niets kan er bij Evelientje gebeuren, of wij zien het.”

En Niek van de dominee denkt: „Mijn vader moet alles weten, want die is de dominee, die moet alle zieke mensen opzoeken en misschien is Evelientje wel een beetje ziek of zo.” Hij moet er het zijne van weten, ja ja.

En daarom lopen ze allemaal met de wagen mee, die rechtuit naar Evelientje's huis rijdt. Voor het tuinhek stopt de wagen. Allemaal zijn ze al thuis: vader, moeder, tante en Joke; allemaal komen ze kijken.

Vader neemt Evelientje in zijn sterke armen en draagt haar naar binnen. Hij nodigt opa Holleman uit om ook in huis te komen. Maar de oude baas wil daar niet van weten, hij rijdt liever dadelijk door. Moeder vindt dat natuurlijk niet goed. Ze heeft lekkere koffie gezet, daarvan moet opa eerst wat drinken.

„Doe het nou, opa,” vleit Marjoleintje lief, terwijl ze haar arm om z'n schouder legt. Ja, haar kan opa nu eenmaal niets weigeren. „Vooruit dan maar,” zegt hij overwonnen.

Marjoleintje huppelt mee aan zijn hand, een zwarte veeg nog midden over haar vrolijk snoetje. Maar dat deert haar helemaal niet. Wat een drukte opeens in huis. En wat een kinderen buiten voor de deur. Jan speelt daar politieagent. Hij zorgt, dat geen brutaaltje in de wagen klimt. Als ze te dicht bij komen, roept hij: „Opzij, opzij!” Ja, dat is Jan wel toevertrouwd.

Evelientje zit op de divan en vader verzorgt gauw haar voet. Hij doet er een stevig verband om. Zo, nu moet ze maar zitten, totdat ze weer lopen kan. De voet valt heus nog wel mee.

„Als 't erger was, kon je niet naar Amsterdam, meisje,” zegt vader waarschuwend. „Nu had je bijna je eigen glazen ingegoooid, door je wildheid.”

Ja, dat is waar. Moeder zei gisteren nog: als je geen domme dingen doet en nu was ze het al vergeten! Gelukkig, dat de voet met een paar dagen weer beter kan zijn!

Joke en Greetje zitten samen op de drempel van de openslaande deuren, maar Marjoleintje zit vlak bij Evelientje. Ze wil graag

nog een poosje bij haar nieuwe vriendinnetje zijn. Ze krijgt van moeder een glas rode limonade met een rietje. Dat vindt ze leuk, ze blaast door het dunne pijpje en laat de limonade borrelen en ondertussen kijkt ze met vrolijke ogen boven haar glas naar Evelien. Ze moet haar nog wat vragen, voor ze weggaat, wacht maar.

Opa Holleman praat met vader. Hij drinkt lekker wel twee kopjes koffie. Marjoleintje ziet het wel. Opa zit zo op zijn gemak in het mooie huis, in de mooie leunstoel. Jammer, dat Evelientje's moeder geen kapotte stoelen heeft. Wat zou opa opa die mooi maken. Maar de stoelen in deze kamer zijn allemaal even prachtig. Er zit van dat rode, zachte goed op. Marjoleintje weet niet, hoe het heet, maar het staat zó deftig.

Evelientje's vader en moeder zijn zeker rijk. Die hebben vast een heleboel centen. Opa niet, opa is maar een gewone stoelenmatter. Als opa ook rijk was, kocht hij natuurlijk een nieuwe wagen, zo een met luchtbanden, die niet schokt en slingert op een ongelijke weg.

Maar opa is niet rijk. Hij heeft ook geen mooie, zachte stoelen. . . .

Marjoleintje buigt zich opeens naar Evelientje. „Krijg ik wat van jou?” bedelt ze lief.

„O! Je mag niet vragen!” roept Evelientje.

„Wel waar!”

„Niet, kind!”

„Wèl!”

„Niet! Vragen is niet netjes, hè moeder?”

„Wèl! Als je maar beleefd bent, hè opa? En aan de Here God moet je eerbiedig vragen, hoor, ècht waar!”

„O!” De kinderen gichelen om die grappige Marjoleintje. Heeft moeder het nu ook gehoord?

Ja, moeder heeft het gehoord, maar ze lacht Marjoleintje niet uit. Ze zegt: „Marjoleintje heeft gelijk. Als je niet brutaal bent,

màg je alles vragen en aan de Here God héél eerbiedig, ja, dat ook, hoor. Marjoleintje weet het tenminste en vergeten jullie het ook maar niet.”

„Zie je nou well!” zegt Marjoleintje blij.

„En wat wou je dan heel graag hebben, kind, zeg het eens?”

„Marjoleintje toch,” bromt opa.

„Stil nu maar, wat geeft het, Evelientje kan best wat missen, nietwaar kind, jij hebt zoveel speelgoed. . . .”

Nou, Evelientje kijkt zuinig. Wie weet wat dat kind vraágt. Stel je voor, dat ze iets vraagt, waar ze zelf veel van houdt. Die Marjoleintje dùrft wel, o, ol

Maar Marjoleintje denkt niet aan speelgoed. Ze kijkt moeder aan, helemaal niet verlegen: „Geef me maar centen, vijf of tien of twintig. U bent toch rijk. Dan koop ik voor opa een nieuwe pijp als hij jarig is, want zijn ouwe is gebroken en pijpen kosten een boel centen, hè?”

Wat? Opa Holleman staat dadelijk op. „Stoute Marjoleintje,” zegt hij beschaamd. „Je mag niet om geld vragen, kom mee, gauw.”

Maar ze gaat niet, want niemand vindt haar stout, ze vinden haar allemaal een echte lieverd! Ze krijgt natuurlijk geld voor opa zijn nieuwe pijp. Geld van vader en moeder en tante, ze weet niet eens waar ze het laten moet, zoveel. Ze is zo verschrikkelijk blij. „Draai u maar om,” zegt ze tegen opa, „want u mag het eigenlijk niet zien, het moet een verrassing zijn als u jarig bent. . . .”

„Mag ik haar ook wat geven, moeder?” vraagt Evelientje met een vuurrode kleur.

Moeder knikt en samen maken ze een afspraakje, wat het zal zijn. Dan haalt moeder iets van Evelientje's kamer. 't Gaat allemaal zo gauw en voor Marjoleintje het weet, heeft ze een pop in haar armen.

Ze kijkt er blij naar. „Voor mij?” roept ze stralend.

„Ja, voor jou!” zegt Evelientje opeens, „ze heet Ineke, zeg.”

„Ja? O, ze heeft een jurkje aan en een jasje en een kap op, o, wat een lief poppekind. . . . je wordt bedankt, honderd, honderd maal!” Dan geeft ze Evelientje opeens een stijve zoen, zodat er nu ook een vuile veeg op haar wang zit en dan proesten ze het uit. . . .

Ze lachen allemaal maar, want wat moeten ze anders doen?

Nu gaat opa Holleman toch ècht weg.

Een overgelukkig kind loopt met hem mee naar de wagen, in haar arm houdt ze het poppekind dat Ineke heet.

Ineke van Evelientje van Marjoleintje. . . .

En in haar hand heeft ze een klein doosje met centen. Centen voor opa zijn nieuwe pijp, die hij krijgt, als hij jarig is. Ze klimt nu voorop de wagen, naast opa en ze zwaait net zolang, tot ze de dorpsweg uit is en ze niemand meer ziet.

Voorgoed. . . . of. . . .?